

Tak. A začínáme nový život.

Všichni, nejen naše nová partačka. Týká se to nás všech.

A podle toho se k tomu musíme postavit. Hlavně trošku zodpovědně. Nejsme z těch, co nově příšlýho pesana litují. Ne, že by se mu ňuhňání a lásky nedostávalo, ale hned od prvních momentů ukazujeme a učíme, jak to u nás chodí, co se může, co ne. Abychom žili všicí v klidu a míru. Rozvolňovat můžem potom vždycky.

Takže už i při té první procházce a potom doma, se prostě nastavovala pravidla. Jako, že Mouses je náš člen bandy, na vodítku se netahá a když se dělá jídlo a my jíme, bude se na pelíšku. A jiný různý drobnosti. Musím Bubiškovou pochválit, jeví se, že to půjde dobře.

Říkala jsem si, jaká bude ta první noc? Nebude Bubišková, který i Brtník říká láskyplně Baničku, jako říkával Bubince, nebude hlučet, tak jako hlučela v kotci? Nehlučela. Nevím zda rozhodující byla přítomnost ohaříků, nebo to, že je v domácím prostředí, ale chrápala opravdu v tichosti. To mě i povzbudilo v tom, že třeba nebude vyřvávat, až se půjde do prasé?

Bylo nutno to jednak prubnout a druhak hnedle od začátku učit, že odchody nejsou nic dramatickýho, že se zase vrátíme. Proto jsem Brtníka hned v neděli po snídani pozvala na kávu. Na pumpu ☐ v New Bubu. Tomu se říká punk ☐ . A rovnou teda i nakoupíme. Vypravili jsme se a vypadli. Rumíček s Taliprtkou v cajku, Bubiště, když nás slyšela venku promluvit, spustila. Brtník se tam vrátil, vrátil ji na pelíšek, oznámil ji, aby držela klapačku a tak ji teda držela. K naší velký radosti ji držela i do našeho návratu domů. Supr, supr, supr to je, radovala jsem se.

Fšicí se pak nařítily na dvůr, kam se posléze přikýbloval na chvíli i Mouses. Aby se blahosklonně usadil na křesílku a když se k němu vižlí madáme přiblížila, jí mohnul jednu laškovně plesknout ☐ . Docela drzej hošíček. Aspoň, že ty drápy měl zatažený. Pak mu to ovšem Bubrdlína vrátila, když se potloukal zahradou. Neb jsem slyšela to její opilecký zabafání a viděla je oba, jak letí k plotu, ze kterýho Mouses žuchnul. To jsem tedy houkla, aby se brzdila, protože člověk neví, co to ve psu evokuje. Sice už se i mýjeli ve dveřích, ale prostě neví se, že jo.

Potloukali jsme se tak líně zahradou a já si chvíli hrála s tímhle, chvíli s támhletím, drbala

Tak. A začínáme nový život.

pupiky, tu jsem vzala jednoho samostatně za zahradu, tu druhýho, nebo dva, nebo všechny naráz a jinak nedělala nic. Až do jedny hodiny, kdy přijela návštěvička. Brůtice a Vilém. Ten s sebou měl droníka a tak bylo jasné, co budeme dělat. Původně tedy bylo v plánu jít se podívat na Trojickou pouť nahoru ke kostelíčku. Enemže ono je to dopoledne a navíc s už trochu slabším programem, podle toho, co mi říkala Olinka. Je to škoda, protože jsem se na pouť těšila celou dobu, co jsme se sem nastěhovali, stejně jako jsem se těšila v sobotu na tu oslavu 795 let od založení naší obce. Leč, příjezd Bubrdlíny moje plány změnil. Nechtěla jsem odcházet, když jsme si ji přivezli čerstvě domů. Tak halt zas za pět let. Jen jsem stihla pověřit sousedku Vladku, aby vyřídila, že neděláme Pražáky, ale máme nového čoklida, tak se nezúčastníme. Ale škoda to je, podle zpráv to bylo velkolepý.

Ale stejně velkolepá je i Bubrdlína, běžela spolu s ostatníma Brůtici přepadnout a předvést se jí v celý kráse. Aby tato mohla potvrdit, že - "Jo, tyjo, ona je fakt celá Bubina!" . Ano je. A zdá se, že nejen vzhledem. Je opravdu zlaťoučká. Mocinky moc milá, nekonfliktní - jooo, jasně, když se jí Tali chtěla podívat do misky, páč bábrdle jí pomalu, tak na Tali udála žraloka, ale to je naprosto v pořádku. Osvětliila jsem Taliprtce, že stejně jako si nedovolí lézt do misky Rumíčkoví, kterej jí to řekl jasně, nebo Mousesovi, kde jsem jí to sdělila já, páč ten trouba by si to nechal sežrat, nepoleze ani sem do téhle misky. Ale jinak opravdu klídek a pohodička panovaly, panují a já doufám, že i nadále panovat budou.

Plánovala jsem si, jak udělám postupný přechod z granulí na maso. Prt. Skončilo to tak, že prostě dostala hned to stejný jako všichni ostatní a byla z toho nadšená. Aspoň jsme si otestovali, že trávicí soustava tráví bez potíží. Aby se na zahradě trochu zabavili a měli i klidnou společnou zábavu, nalila jsem do blemtacích podložek každému trochu kefiru, neb toho nikdá neuškodí, že jo.

Stejně jako předchozí den, rejčila Bubišková nadšeně zahradou a nakukovala, kam se dalo. Šťastlivá jak blecha, při svém objevování. A šťastlivá pak byla i poté, co jsme po řádným pokecu u kávičky vyrazili s Brůtovejma na louky. Brtník zvonil doma, páč práce nepočká. Nejšťastlivější ze všech byl, myslím, Rumíček. Už minule byl z droníka hyn a tetkon zas řádl jak černá ruka, když ho honil. Musela jsem ho brzdit - vzhledem k tomu vjédu, co panovalo. Talířová se asi dvakrát předvedla v "zářným" světle a Bubišková táhla jako ta kráááva. Ale myslím, že jsme si tu procházku loukama užili v podstatě fšící. Domů jsme ovšem - přes nějaký ty vydýchávací přestávky - dorazili uvařený jak nudle. □ .

Tak. A začínáme nový život.

Když pak Brůtovi odjeli, šmrdolila jsem se s ohaříkama na zahradě a byla zase moc ráda za to, že ji máme. Ohaříci si tam mohli courat - stejně jako do baráku - sem a tam, jak jim bylo libo. Pak s sebou buchli na pažit a byl konečně klid, když se nehemžili. Nejvíc ze všech se v podstatě hemží důchodkyně, páč pro tu je šécko nový a zajímaví. Aspoň pak ale večer lehne a vytuhne. Neb to známe fšící - unavený pes=hodný pes. Tak doufám, že bude hodná i nadále.

